Kas minna nüüd arsti-rohhud sisse wõtan, ehk mo ihho nahha peäle pannen, ehk ihho nahha sisse leikan, se on jo üks puhhas, ning teeb terwks, ehk hojab ello ja territ, nink S.rak ütleb: „moist „lik mees ei pölga neid mitte".

Tete tallo-rahwa seas on se wiis, et teie saggedeste ennestele hea melega soond lasete. Mikspärrast tete teie sedda? kül ikka sepärrast, et teije sega tahate omma terrid kinnitada, ja ühte haiqust ennesest ärrahoida. Nenda nüüd, kui teie sonelaskmist ennestele arwate hea ollewad, uenda on ka ue rubbi panneminne teie lastele heaks, ja se on weel palio parrem, kui sonelaskminne. Sest soond ei peaksite mitte ni saggedaste ning ka mitte ilma arstilt küssimatta ennestele laskma, sepärrast, et sonelaskminne mõnnekorda kiddewaks teeb, ning ka surmatab, kui se mitte õigel aial, ning ke ühhes haigusses lastakse, kus se ei sünni lasta. Agga ue rubbi-pannemisse jures ei olle ial middagi karta.

Neile, kes rummalusse pärrast sedda uut rubbi-punnemist pölgawad ning wasto pannewad sedda omma laste heaks prukida, neile tulleb se nuhtlus pea pärrast sedda kätte, ütles arst. Kui ma mullo

mullo selle moisas, mis siin liggidal on, neile walla-rahwa lastele need ued rubbid pannin: siis ollid monned sure rummalusse pärrast omma keige armsamad lapsed warjule hoidnud, ja neile ei sanud sis neid usi rubbisid mitte pandud. Pea pärrast sedda tullid need sured rubbid senna küllasse, ja need keige armsamad lapsed surrid; nende teistele agga, kennel ued rubbid ollid pandud, ei olnud ühtegi wigga. Oh hoia ennast, armas Mart, et sulle mitte ka ni suggune kurb luggu ei sa olla, ja sinna ommad armsad kennad lapsed mitte enne aego pead matma ja omma ello aial mitte selle mõttega omma hinge pead waewama, et sulle omma laste, surmast süd olleks.

Nenda räkis se arst, ning Jummal parrako! keik, mis ta räkis, on kül tõeks sanud! Ma ollin tuim, ma ei lasknud omma lastele neid usi rubbisid siiski mitte panna. Nüüd tullid meie küllasse, need sured rubbid ning Jummal parrako! mo lapsed said neid ka, ja surrid keik hirmsaste ja sure walloga ära. Nüüd hallitseb mo naene, ja nuhtab kibbedaste ning äggab õse ja päwa ning küsib ommad lapsed minno käest. Peäle sedda waewab ning pinab mind mo pahha süddame tunnis-

tus.

Eesti-Ma-Rahwa Kalender 1812, lk. 23